

CHÚA NHẬT TUẦN XIII MÙA THƯỜNG NIÊN NĂM B

- ⇒ Thiên Chúa không tạo dựng sự chết, chẳng vui mừng khi người sống phải chết. Người tác thành mọi sự cho có. Người tạo dựng mọi sự trên mặt đất đều lành mạnh, chúng không có nọc độc sự chết, và không có địa ngục ở trần gian. Vì chúng, công chính thì vĩnh cửu và bất tử.

Thiên Chúa đã tạo dựng con người giống hình ảnh Chúa, để sống vĩnh viễn. Nhưng bởi ác quỷ ghen tương, nên tử thần đột nhập vào thế gian: kẻ nào thuộc về nó thì bắt chước nó. (Kn 1:13-15; 2:23-25)

- ⇒ Anh em thân mến, cũng như anh em vượt trời về mọi mặt: về lòng tin, về hùng biện, về sự hiểu biết, về mọi hình thức nhiệt thành, cũng như về lòng bác ái của anh em, thì anh em cũng phải vượt trời trong việc phúc đức này, vì ***anh em biết lòng quảng đại của Đức Giêsu Kitô, Chúa chúng ta: mặc dù giàu sang, Người đã nên thân phận nghèo khó, để nhờ việc nghèo khó của Người, anh em nên giàu có.***

Nhưng không lẽ để cho kẻ khác được dư thừa, mà anh em phải túng thiếu, nhưng phải làm sao cho đồng đều. Trong hoàn cảnh hiện tại, sự dư giả của anh em bù đắp lại chỗ thiếu thốn của họ, để sự dư giả của họ bù đắp lại sự thiếu thốn của anh em, hầu có sự đồng đều như lời đã chép rằng: “Kẻ được nhiều, thì cũng không dư; mà kẻ có ít, cũng không thiếu”. (2 Cr 8:7. 9. 13-15)

⇒ Khi ấy, Chúa Giêsu đã xuống thuyền trở về bờ bên kia, có đám đông dân chúng tụ họp quanh Người, và lúc đó Người đang ở bờ biển. Bỗng có một ông trưởng hội đường tên là Giairô đến. Trông thấy Người, ông sụp lạy và van xin rằng: “Con gái tôi đang hấp hối, xin Ngài đến đặt tay trên nó để nó được khỏi và được sống”. Chúa Giêsu ra đi với ông ấy, và đám đông dân chúng cũng đi theo chen lấn Người tứ phía.

Vậy có một người đàn bà bị bệnh xuất huyết đã mười hai năm. Bà đã chịu cực khổ, tìm thầy chạy thuốc, tiêu hết tiền của mà không thuyên giảm, trái lại bệnh càng tệ hơn. Khi bà nghe nói về Chúa Giêsu, bà đi lẫn trong đám đông đến phía sau Người, chạm đến áo Người, vì bà tự nhủ: “Miễn sao tôi chạm tới áo Người thì tôi sẽ được lành”. Lập tức, huyết cầm lại và bà cảm thấy trong mình đã được khỏi bệnh.

Được nghe đồn về Đức Giê-su, bà lách qua đám đông, tiến đến phía sau Người, và sờ vào áo của Người.

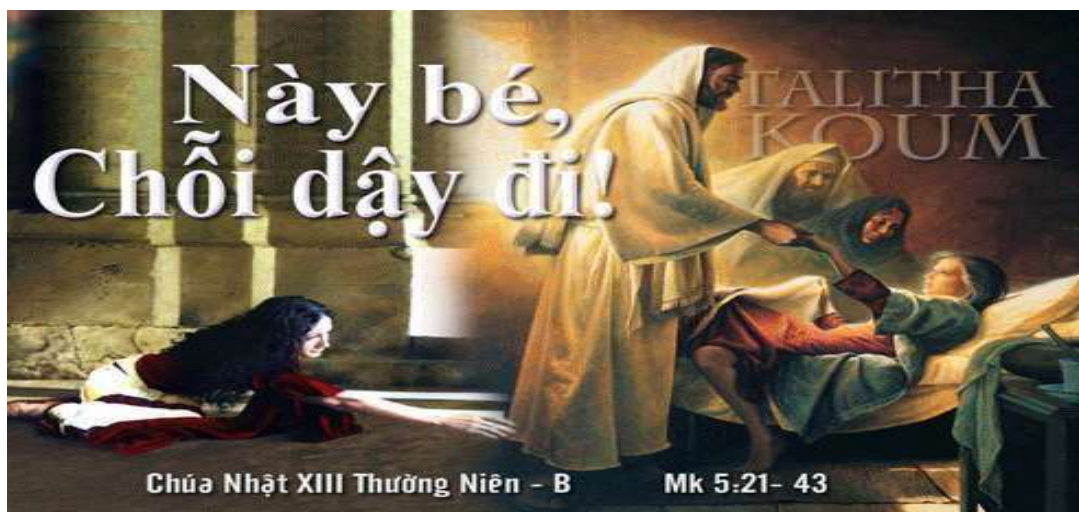
Ngay lúc ấy, Chúa Giêsu nhận biết có sức mạnh đã xuất phát từ mình, Người liền quay lại đám đông mà hỏi: “Ai đã chạm đến áo Ta?” Các môn đệ thưa Người rằng: “Thầy coi, đám đông chen lấn Thầy tứ phía, vậy mà Thầy còn hỏi ‘Ai chạm đến Ta?’!” Nhưng Người cứ nhìn quanh để tìm xem kẻ đã làm điều đó. Bấy giờ người đàn bà run sợ, vì biết rõ sự thể đã xảy ra nơi mình, liền đến

sự lạ Người và thú nhận với Người tất cả sự thật. Người bảo bà: “Hỡi con, đức tin của con đã chữa con, hãy về bình an và được khỏi bệnh”.

Người còn đang nói, thì người nhà đến nói với ông trưởng hội đường rằng: “Con gái ông chết rồi, còn phiền Thầy làm chi nữa?”

Nhưng Chúa Giêsu đã thoáng nghe lời họ vừa nói, nên Người bảo ông trưởng hội đường rằng: “Ông đừng sợ, hãy cứ tin”. Và Người không cho ai đi theo, trừ Phêrô, Giacôbê và Gioan, em Giacôbê. Các Ngài đến nhà ông trưởng hội đường và Chúa Giêsu thấy người ta khóc lóc kêu la ồn ào, Người bước vào và bảo họ: “Sao ồn ào và khóc lóc thế? Con bé không chết đâu, nó đang ngủ đó”. Họ liền chế diễu Người. Nhưng Người đuổi họ ra ngoài hết, chỉ đem theo cha mẹ đứa bé và những môn đệ đã theo Người vào chỗ đứa bé nằm. Và Người cầm tay đứa nhỏ nói rằng: “*Talitha, Koumi*”, nghĩa là: “*Hỡi em bé, Ta truyền cho em hãy chỗi dậy!*” Tức thì em bé đứng dậy và đi được ngay, vì em đã được mười hai tuổi. Họ sửng sốt kinh ngạc. Nhưng Người cấm ngặt họ đừng cho ai biết việc ấy và bảo họ cho em bé ăn. (Mc 5:21-43)

+> “... Thiên Chúa đã tạo dựng con người giống hình ảnh Chúa, để sống vĩnh viễn. Nhưng bởi ác quỷ ghen tương, nên tử thần đột nhập vào thế gian: kẻ nào thuộc về nó thì bắt chước nó.”

== “... nên tử thân đột nhập vào thế gian...” nghĩa là thay vì “... để sống vĩnh viễn...” thì nếp sống an vui hạnh phúc của loài người bị xáo trộn: yêu thương nhau lại trở thành ghen ghét làm hại lẫn nhau, vui sống lại trở thành đời là bể khổ, sống vĩnh viễn bên nhau/với nhau lại trở thành “nghìn trùng xa cách, người đã đi rồi...”, sự sống của mỗi người “**giống hình ảnh**” Thiên Chúa Tạo Dựng, lại hầu như trở thành “mỗi người mỗi số phận – không ai giống ai -”, v.v... Mời các bạn đọc thêm về suy tưởng: **HÃY NÓI VỀ CUỘC ĐỜI NGÀY TÔI KHÔNG CÒN NỮA:**

www.lasan.org/2023-tomorrow/cuoc-doi.pdf

+ Đấng Tạo Hóa đã chẳng thốt lên sau khi tạo dựng loài người: “... THẬT/RẤT tốt đẹp...” do sao? Vì thế mà Người không thể bỏ rơi tạo vật mà Người yêu thương quý mến nên đã gởi Con Một yêu quý của Người xuống trần gian; thánh Phaolô cảm nghiệm và xác quyết: “... *anh em biết lòng quảng đại của Đức Giêsu Kitô, Chúa chúng ta: mặc dù giàu sang, Người đã nên thân phận nghèo khó, để nhờ việc nghèo khó của Người, anh em nên giàu có...*”

+> “... một người đàn bà bị bệnh xuất huyết đã mười hai năm. Bà đã chịu cực khổ, tìm thầy chạy thuốc, tiêu hết tiền của mà không thuyên giảm, trái lại bệnh càng tệ hơn. Khi bà nghe nói về Chúa Giêsu, bà đi lần trong đám đông đến phía sau Người, chạm đến áo Người, vì bà tự nhủ: “*Miễn sao tôi chạm tới áo Người thì tôi sẽ được lành*”. Lập tức, huyết cầm lại và bà cảm thấy trong mình đã được khỏi bệnh...”

== “... *Miễn sao tôi chạm tới áo Người thì tôi sẽ được lành...*” – “MIỄN SAO” – ôi! 2 tiếng đơn giản nhưng chan chứa NIỀM TIN có thể chuyển núi rời non... Và thật sự Đã xảy ra như vậy: “... *Lập tức, huyết cầm lại và bà cảm thấy trong mình đã được khỏi bệnh...*”

+> “Ai đã chạm đến áo Ta?” Các môn đệ thưa Người rằng: “Thầy coi, đám đông chen lấn Thầy tứ phía, vậy mà Thầy còn hỏi ‘Ai chạm đến Ta?’!” Nhưng Người cứ nhìn quanh để tìm xem kẻ đã làm điều đó. Bấy giờ người đàn bà run sợ, vì biết rõ sự thể đã xảy ra nơi mình, liền đến sụp lạy Người và thú nhận với Người tất cả sự thật.

Người bảo bà: “Hỡi con, đức tin của con đã chữa con, hãy về bình an và được khỏi bệnh”.

== “... Thầy coi, đám đông chen lấn Thầy tứ phía, vậy mà Thầy còn hỏi ‘Ai chạm đến Ta?’!” Câu trả lời của các môn đệ đi cạnh Đức Giêsu làm chúng ta nhớ lại sự cố vào cuối tháng 5 đến đầu tháng 6 năm 2024, một “hiện tượng” xảy ra tại miền Trung Việt Nam:

+ Hiện tượng sư MINH TUỆ đi đâu cũng có một đám rất đông – có tin thì phỏng chừng ngót vài trăm ngàn - dân chúng đi theo, một hiện tượng “chưa bao giờ xảy ra trên đất nước Việt Nam”, dù cho là một vị nguyên thủ quốc gia đi kinh lý, hay là một vị lãnh đạo tôn giáo “đầy uy quyền” đi viếng thăm... mục vụ vùng nào đó. Đặc biệt là sư MINH TUỆ lại là một vị “tu không ra tu, vì ngài xác quyết rằng ‘con không phải là tu sĩ thuộc Phật giáo’, cho biết ông không tu tập và không là nhân sự/thành viên của bất cứ ngôi chùa, cơ sở tu viện nào.”

+ Theo Wikipedia: “Thích Minh Tuệ (pháp hiệu, sinh năm 1981 tại Hà Tĩnh), tên khai sinh là **Lê Anh Tú**, là một tu sĩ Phật giáo người Việt Nam, nổi tiếng với việc bộ hành khổ hạnh trên khắp đất nước.... Năm 2015, Lê Anh Tú quyết định xuất gia, lấy pháp hiệu là Thích Minh Tuệ. Sau đó, ông rời khỏi chùa, lên núi ẩn cư một mình trong hốc đá, hàng ngày đi khát thực. Từ đó, Thích Minh Tuệ đã ba lần đi bộ theo hình thức thực hành phương pháp tu tập "hạnh đầu đà" nhưng không gây chú ý. Đến lần thứ tư, hành trình của ông đã thu hút sự quan tâm của đông đảo người dân, có thời điểm lên tới hàng trăm người theo ông bộ hành...

+ Hiện tượng này tạo nên hai nguồn dư luận trái chiều trên mạng lưới xã hội/thông tin/tuyên truyền:

- người khen/bái phục không ít (lắm kẻ bỏ nhà bỏ cửa/tài sản, kể cả cha mẹ, vợ/chồng, con cái, v.v... đi theo “ngài Minh Tuệ” mặc cho khôn khéo đau thương tinh thần lẫn vật chất/thể xác – thậm chí nghe đâu có 2 người đã tử vong vì không kham nổi...),

- người chê trách, chửi rủa, lên án, khinh bỉ cũng khá nhiều (nhất là những “ông/bà sư” áo vàng... truyền thống, trụ trì trong những ngôi chùa tráng lệ, hưởng một cuộc sống “tu trì” thoải mái, sung túc, hầu như đại gia còn thua một bậc).

== Vấn đề không phải AI ĐÚNG? AI SAI? Mà phải coi đó như chỉ là một hiện tượng thông thường trong nếp sống của xã hội loài người. [Vài tuần trước, khi đề cập đến “hiện tượng” này, kẻ hèn phàm phụ tục tử này đã quả quyết rằng thì là mà CHỈ LÀ MỘT HIỆN TƯỢNG THÔNG THƯỜNG CỦA XÃ HỘI LOÀI NGƯỜI – có thể ngàn năm mới có một lần... -, và quả thật hình như đến ngày 3 tháng 6 năm 2024, mọi chuyện được giải quyết “êm xuôi/thầm lặng”! (NÓI ÍT HIỂU NHIỀU...)]

+=+ Hai sự kiện hoàn toàn khác biệt nhau, về hình thức/nội dung lẫn không gian/thời gian, tuy nhiên có một điểm chung: SỐ ĐÔNG DÂN CHÚNG đi theo một NGƯỜI có gì khá đặc biệt;

= GHI CHÚ QUAN TRỌNG: nói vậy KHÔNG có nghĩa là so sánh ông MINH TUỆ với ĐỨC GIÊSU, vì quả thật KHÔNG một ai trong con cái loài người có thể được đem ra so sánh với Đấng Từ Trời Xuống là Đức Giêsu Ki-tô...

= Sự cố ông MINH TUỆ, thì kẻ vô danh tiểu tốt phàm phụ tục tử này nghĩ rằng chúng ta không cần bàn đến, vì, theo kẻ phàm phụ tục tử này nghĩ, đó chỉ là một “hiện tượng” nhất thời liên quan đến xã hội/chính trị của một địa phương... nhất là

trong thời điểm tại địa phương đó có nhiều – quá nhiều – hiện tượng nóng xảy ra như “đốt lò tham nhũng”, tranh chấp quyền bính, vân vân và vân vân...

= Chỉ mong NGƯỜI CHÂN TU đạt được kết quả như lòng mong ước;
 = Không quên câu chúc/nhắc lại câu nói của Đức Giê-su Ki-tô: ... ANH (CHỊ) EM ĐỪNG SỢ NHỮNG KẼ CHỈ GIẾT ĐƯỢC THÂN XÁC, mà hãy kính sợ ĐÁNG CÓ TOÀN QUYỀN TRÊN THÂN XÁC VÀ CẢ TÂM HỒN CỦA ANH (CHỊ) EM NỮA...

=+= Một câu nói ứng dụng một cách thực tế, chân tình chân thật cho mọi tầng lớp loài người, cho mọi thể chế chính trị xã hội, cho mọi tôn giáo tín ngưỡng.

++ “... Bấy giờ người đàn bà run sợ, vì biết rõ sự thể đã xảy ra nơi mình, liền đến sụp lạy Người và thú nhận với Người tất cả sự thật. Người bảo bà: “Hỡi con, đức tin của con đã chữa con, hãy về bình an và được khỏi bệnh”.

++ “... Hỡi em bé, Ta truyền cho em hãy chỗi dậy!” Tức thì em bé đứng dậy và đi được ngay, vì em đã được mười hai tuổi. Họ sửng sốt kinh ngạc...”

=== Đó là tất cả những gì quan trọng bậc nhất mà mỗi con người anh chị em chúng ta phải quan tâm lưu ý: TIN CẬY MẸN vào Đấng Thiên Chúa Cha sai đến trần

gian để xác quyết: “... Thiên Chúa đã tạo dựng con người giống hình ảnh Chúa, để sống vĩnh viễn...”

= Câu hỏi của Đức Giêsu: “Ai đã chạm đến áo Ta?” trong tình thế đông người chen chúc nhau như vậy thật có ý nghĩa vượt qua mọi suy nghĩ/tưởng tượng của trí óc con người tạo vật;

= Câu trả lời của các môn đệ đi quanh Đức Giêsu: “... Thầy coi, đám đông chen lấn Thầy tứ phía, vậy mà Thầy còn hỏi ‘Ai chạm đến Ta?’!” xem ra chất phát và thực tế theo tầm vóc con người tạo vật, nhưng cũng “ngổ nghĩnh” theo cái nhìn linh thiêng/tâm linh của Đấng từ trên trời xuống ở-với-loài-người – nghĩa là hiểu theo ý nghĩa với con mắt ĐỨC TIN - , phải không?

== Cha thánh lập dòng LASAN không ngừng nhắc nhở các môn đệ Người: + “... Anh Em hãy nhìn xem mọi sự bằng đôi mắt đức tin...”

+ và đó chính là tinh thần của dòng LASAN = TINH THẦN ĐỨC TIN

